

[Bollgministeren]

esse, at vi får gang i den private byfornyelse så bredt som overhovedet muligt, for vi er jo alle interesseret i, hvilken type boliger det end gælder, at de er i en så godt vedligeholdt stand som muligt; det tillader jeg mig da at gå ud fra. Og specielt i en situation med alt for stor ledighed må det jo være oplagt, at vi så bredt som overhovedet muligt, hvilken ejerform det end måtte være, ser på, hvordan vi kan få vedligeholdt og fornyet de forskellige boliger så godt som muligt.

Det er for mig ikke udtryk for nogen forbrugsfest; det er udtryk for en ansvarlig økonomisk holdning. Det er mit udgangspunkt for at sige: Kan vi så finde nogle yderligere lejligheder, som det vil være værdifuldt at få forbedret? Og der gjorde vi så det for et halvt år siden, at vi inddrog de private andelsboligforeninger ud fra den samme tankegang, at vi har nogle ressourcer, vi har noget ledig arbejdskraft, og vi har nogle behov – altså sørger vi for, at det går op i en højere enhed.

Desuden har vi nogle almennyttige boligselskaber, der er, skal vi sige noget yngre end jeg selv, som trænger til byfornyelse, og hvor det samfundsmæssigt, over for de mennesker, som bor dér, og ud fra en beskæftigelsesvinkel må være klogt, at vi får sat en byfornyelse i gang.

Så siger ikke mindst fru Pernille Sams, at her er tale om forligsbrud. Dertil vil jeg gerne sige, at denne regering ikke ønsker at bryde indgåede forlig, men er der nu tale om et forligsbrud? Jeg må sige, at det kommer lidt bag på mig, og jeg har prøvet på at filosofere lidt over det.

Lad os nu forestille os, at jeg i stedet for at lave et ændringsforslag til en bestående lov var kommet med en helt ny lov, som skulle træde i kraft den 1. januar 1994, og at vi fastsatte en tilsagnsramme i 1994 på f.eks. 700 mio. kr. eller et andet beløb – det kunne skrues lidt forskelligt sammen. Vi har også en tilsagnsramme for 1995, og så lod vi loven om privat byfornyelse fortsætte som hidtil.

Lad os så sige, at man brugte en tredjedel af den samlede ramme, så der skete en besparelse på en finanslov, som der ikke er finanslovsforlig om. Jamen så må det være klart, at de uudnyttede midler bliver ført tilbage til finansloven, og så kunne det jo næsten komme til at passe på kroner og øre, at de uudnyttede midler ved den private byfornyelse finansierede det nye,

selvstændige lovforslag. Sådan kunne man da godt skruer det sammen. Når principperne bliver videreført og der er midler til rådighed for den private byfornyelse og vi oven i købet ønsker at udvide den, så ubeboede og uudnyttede beboelseslejemål også bliver inddraget, har jeg faktisk svært ved at se, at der er tale om et forligsbrud.

Der bliver ikke stoppet for den private byfornyelse i den oprindelige udformning. Der er jo netop også ved de bemyndigelser, der er givet til mig, skabt sikkerhed for, at der er penge til, at alle de ønsker, der måtte komme i den private udlejningsmasse, bliver opfyldt og vel at mærke, at der bliver skabt nye muligheder. Jeg går ud fra, at det, jeg bebuder i ændringsforslaget, bliver opfattet som et ønske om at udvide bredt ud fra det overordnede princip, at vi må forbedre vore boliger, når der er behov for det, og at vi bruger ledig arbejdskraft til at foretage de forbedringer.

Derfor er jeg overrasket over påstanden om, at der skulle være tale om et forligsbrud, når ændringsforslaget skal træde i kraft den 1. januar 1994, hvor der ikke foreligger et finanslovsforlig. Jeg kunne forstå det, hvis det gjaldt for 1993, hvor der foreligger et finanslovsforlig, men det kommer virkelig som en overraskelse for mig, at man kan argumentere, som man har gjort, når det gælder for 1994. Dér mener jeg at jeg har leveret et modargument, hvor man kunne konstruere det anderledes, men hvor det blev helt det samme i praksis.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Når jeg tænker tilbage på foråret, så indkaldte boligministeren mig som repræsentant for Det Konservative Folkeparti og en anden som repræsentant for Venstre til forhandlinger om inddragelse af andelsboligerne i denne lovgivning. Og det gjorde boligministeren jo ikke, fordi boligministeren på det tidspunkt var afhængig af os for at få sit forslag igennem. Boligministeren kunne i princippet bare have ændret lovgivningen dengang, hvis der ikke var tale om et forlig, uden overhovedet at spørge os. Men vi blev indkaldt til forhandlinger, og vi fandt ud af, hvad vi også gerne ville gå med til, og det hele var i orden. Derfor lavede vi en ændring af det oprindelige forlig; det lavede vi lige inden sommerferien. Derfor kan jeg over-